

kwoty uzyskanej z przemnożenia ilości pracowniko-godzin potrzebnej do wykonania tej pracy przez podwójną stawkę godzinową wynagrodzenia pracownika o kwalifikacjach niezbędnych do wykonania tej pracy.

4. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniach i pracach komisji może być wypłacane jedynie w tych przypadkach, gdy posiedzenia i prace komisji zostały na podstawie obowiązujących przepisów uznane za płatne. Wynagrodzenia te muszą być zgodne z obowiązującymi stawkami.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwo udzielające zlecenia obowiązane jest sporządzić kalkulację z podaniem podstawy ustalenia stawki oraz terminu rozpoczęcia i zakończenia danej pracy, o ile wypłacone poszczególnej osobie wynagrodzenie za pracę opłacaną z bezosobowego funduszu płac przekracza 400 zł.

2. Na prace, których wynagrodzenie nie przekracza 400 zł, jednostka zlecająca wystawia zlecenie podając jedynie rodzaj pracy i wysokość wynagrodzenia.

3. Wypłaty za prace wymienione w § 1 ust. 1 pkt 4, 5 i 9 nie wymagają sporządzenia kalkulacji ani zlecenia, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Kalkulacja i zlecenie, o których mowa w ust. 1 i 2, powinny być podpisane przez głównego (starszego) księgowego.

5. Wypłata wynagrodzenia następuje po pisemnym stwierdzeniu, że praca została wykonana.

§ 5. 1. Bezosobowy fundusz płac, ustalony w narodowym planie gospodarczym, rozdzielają ministerstwa i centralne urzędy między podległe im jednostki w taki sposób, by kwartalne plany operatywne przedsiębiorstw obejmowały jedynie 75 — 85% ogólnej kwoty bezosobowego funduszu płac; 10 — 15% ogólnej kwoty bezosobowego funduszu płac powinno pozostać jako rezerwa do dyspozycji poszczególnych centralnych zarządów i jednostek równorzędnych, a 5 — 10% do dyspozycji ministerstwa (urzędu centralnego).

2. W razie wykorzystania przez przedsiębiorstwo całego przyznanego na dany kwartał bezosobowego funduszu płac i konieczności pokrycia w tym kwartale dalszych wydatków z bezosobowego funduszu płac centralny zarząd (jednostka równorzędna) może dokonać zwiększenia bezosobowego funduszu płac przedsiębiorstwa z rezerwy bezosobowego funduszu płac będącej w dyspozycji centralnego zarządu (jednostki równorzędnej).

3. W razie wyczerpania rezerwy bezosobowego funduszu płac w centralnym zarządzie (jednostce równorzędnej) zwiększenia bezosobowego funduszu płac przedsiębiorstwa może dokonać ministerstwo (urząd centralny) z rezerwy bezosobowego funduszu płac będącej w dyspozycji ministerstwa (urzędu centralnego).

4. W razie gdy dla gospodarki przedsiębiorstwa korzystniejsze jest wykonanie prac przewidzianych w pozycji „pozostałe nakłady” planu kosztów własnych przez pracowników zatrudnionych w tym przedsiębiorstwie lub pracowników ob-

cych — niż powierzenie tych prac obcemu przedsiębiorstwu, właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą zezwolić na przeniesienie do bezosobowego funduszu płac odpowiednich kwot z pozycji „pozostałe nakłady” planu kosztów własnych. Kwoty te mogą być wykorzystane jedynie na prace przewidziane poprzednio w ramach „pozostałych nakładów” planu kosztów własnych.

5. Rezerwa bezosobowego funduszu płac będąca w dyspozycji ministerstwa (urzędu centralnego), utworzona z bezosobowego funduszu płac przedsiębiorstw finansowanych przez Narodowy Bank Polski, może być wykorzystana na cele przedsiębiorstw finansowanych przez Bank Inwestycyjny i Bank Rolny, jak również rezerwa utworzona z bezosobowego funduszu płac przedsiębiorstw finansowanych przez Bank Inwestycyjny i Bank Rolny może być wykorzystana na cele przedsiębiorstw finansowanych przez Narodowy Bank Polski.

6. Bezosobowy fundusz płac nie wykorzystany w kwartale, na który został zaplanowany, nie może być wykorzystany w następnych kwartałach.

7. Rezerwa bezosobowego funduszu płac będąca w dyspozycji ministerstwa (urzędu centralnego) i centralnego zarządu (jednostki równorzędnej) może być wykorzystana w ciągu całego roku.

8. Przepisy ust. 1 — 7 stosuje się odpowiednio do centralnych organizacji spółdzielczych i podległych im jednostek organizacyjnych.

§ 6. Przedsiębiorstwa przedkładają bankom finansującym kwartalny plan bezosobowego funduszu płac w kwocie globalnej, bez rozbicia na poszczególne pozycje.

§ 7. Przepisy zarządzenia dotyczące przedsiębiorstw należy odpowiednio stosować do spółdzielni.

§ 8. Tracą moc: 1) instrukcja Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 3 z dnia 25 września 1952 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac (Biuletyn PKPG z 1952 r. nr 40, poz. 190 i z 1954 r. nr 4, poz. 25), 2) zarządzenie nr 95 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 10 maja 1954 r. w sprawie wypłat z bezosobowego funduszu płac (Biuletyn PKPG nr 13, poz. 60) oraz 3) § 3 instrukcji Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie trybu postępowania przy wykorzystaniu kwot przeznaczonych na współzawodnictwo, nagrody indywidualne oraz wynagrodzenia za prace zlecone i udział w komisjach w przedsiębiorstwach nie objętych działaniem ustawy o funduszu zakładowym (Monitor Polski Nr A-67, poz. 883).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z, mocą od dnia 1 stycznia 1956 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: E. Szyr

253

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 13 lutego 1956 r.

w sprawie szczegółowego planowania pokrycia finansowego w zakresie inwestycji limitowych na rok 1956.

Na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 17 grudnia 1952 r. o uchwalaniu i wykonywaniu budżetu Państwa (Dz. U. z 1952 r. Nr 50, poz. 334 oraz z 1954 r. Nr 25, poz. 94 i Nr 56, poz. 278) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Zarządzenie ustala zasady i tryb szczegółowego planowania pokrycia finansowego inwestycji limitowych na rok

1956 jednostek objętych lub rozliczających się z budżetem Państwa.

§ 2. Plany sfinansowania inwestycji, zwane dalej „planami sfinansowania”, ustalają:

- 1) wysokość zapotrzebowania inwestorów na środki inwestycyjne na rok 1956,
- 2) środki finansowe przeznaczone na pokrycie tego zapotrzebowania,
- 3) przeznaczenie środków własnych inwestora, przekraczających jego zapotrzebowanie na środki inwestycyjne.

§ 3. 1. Rozróżnia się zbiorcze i jednostkowe plany sfinansowania.

2. Plany sfinansowania zbiorcze podlegają dalszemu podziałowi przez dysponenta kredytów, dla którego plany zatwierdzono, na plany zbiorcze lub jednostkowe dysponentów niższych szczebli.

3. Plany sfinansowania zbiorcze są sporządzane i zatwierdzane dla dysponentów kredytów na całą ich działalność inwestycyjną objętą jednym rozdziałem budżetowym, a w rozdziale 0 — odrębnie dla grup przedsiębiorstw, dla których sporządza się odrębne zbiorcze bilanse księgowe.

4. Jednostkowe plany sfinansowania są sporządzane i zatwierdzane odrębnie dla każdego tytułu inwestycyjnego obejmującego zadanie inwestycyjne, dla którego wymagana jest dokumentacja projektowo-kosztorysowa opracowana w trzech lub w dwóch stadiach. Dla pozostałych inwestycji realizowanych przez jednego inwestora można sporządzać i zatwierdzać jeden jednostkowy plan sfinansowania, o ile objęte nim inwestycje powiązane są z jednym rozdziałem budżetowym i finansowane przez jeden oddział banku finansującego inwestycje.

5. Jednostkowe plany sfinansowania należy również sporządzać:

- 1) dla poszczególnych rodzajów rezerw inwestorów centralnych (dla rezerw na tytuły zawinkulowane i rezerw na okres realizacji planu inwestycyjnego),
- 2) dla limitów inwestycyjnych na drobne inwestycje, przydzielonych zbiorowo dla inwestora naczelnego, lecz przez tego inwestora nie rozdzielonych jeszcze między inwestorów bezpośrednich.

6. Prezydja wojewódzkich rad narodowych nie sporządzają planów sfinansowania dla rezerw, o których mowa w ust. 5 pkt 1.

§ 4. 1. Wysokość zapotrzebowania na środki inwestycyjne ustala się w planach sfinansowania na podstawie następujących elementów:

- 1) limitu inwestycyjnego,
- 2) przewidywanego wzrostu lub przewidywanego zmniejszenia w ciągu roku stanu środków obrotowych budowy,
- 3) stanu zobowiązań budowy na początek i na koniec roku. Wynikające z powyższych elementów zapotrzebowanie zmniejsza się w planach sfinansowania o „inne środki”, o których mowa w ust. 6 — 10.

2. Limit inwestycyjny do planów sfinansowania należy przyjmować według projektów tytułów inwestycyjnych, opracowanych zgodnie z przepisami zarządzenia nr 189 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 1955 r. w sprawie trybu uruchamiania planu inwestycyjnego oraz aktualizacji planu rozdziału robót budowlano-montażowych na 1956 r.

3. Do środków obrotowych budowy zalicza się w szczególności:

- 1) zapas maszyn i urządzeń wymagających montażu, lecz do montażu nie przekazanych,

2) zapas materiałów nabytych przez jednostki budżetowe dla robót przewidzianych do wykonania systemem gospodarczym oraz planowanych do wykonania przez spółdzielnie pracy,

3) nabyty ze środków inwestycyjnych zapas materiałów dla robót przewidzianych do wykonania systemem zleceń, o ile z mocy specjalnych przepisów zaopatrzenie budowy w materiały lub w określone rodzaje materiałów należy do inwestora,

4) zaliczki udzielone dla samodzielnych oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (SOWI) i zaliczki dla zakładów produkcji pomocniczej jednostek nadzoru inwestycyjnego, działających na zasadach pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego,

5) inne aktywa budowy (opłacone ze środków inwestycyjnych zaliczki dla osób trzecich, przypadające do zwrotu na rzecz inwestora nadpłaty itp.). Pozycja ta w odniesieniu do jednostek nadzoru inwestycyjnego obejmuje również zapasy materiałowe, przedmioty nietrawne, nakłady przyszłych okresów, roboty w toku itp.

4. Do zobowiązań budowy na początek roku zalicza się wszelkie zobowiązania z tytułu działalności inwestycyjnej, wykonanej przed dniem 31 grudnia 1955 r., a podlegające zapłacie ze środków inwestycyjnych 1956 r. Wysokość zobowiązań na początek roku należy przyjąć do planu sfinansowania według bilansu na dzień 31 grudnia 1955 r. dodając:

- 1) sumy przypadające do refundacji ze środków inwestycyjnych na rzecz działalności eksploatacyjnej inwestora,
- 2) nie włączone do bilansu zobowiązania za roboty i dostawy wykonane do dnia 31 grudnia 1955 r.

Zobowiązania z tytułu inwestycji pozaplanowych wykonanych do dnia 31 grudnia 1955 r. nie podlegają włączeniu do zobowiązań budowy na początek roku.

5. Zobowiązania budowy na koniec roku należy wyszacować, biorąc pod uwagę przerób ostatniego kwartału 1956 r. i cykl rozliczeń.

6. Środki nie podlegające odprowadzeniu do banków finansujących inwestycje na rachunki akumulacji środków własnych należy ujmować w planach sfinansowania w pozycji „inne środki” jako jeden z elementów wpływających na zmniejszenie zapotrzebowania na środki finansowe.

Z „innych środków” ujmuje się w planach sfinansowania:

- 1) wartość nieodpłatnej robocizny w granicach przydzielonych świadczeń obowiązkowych w naturze (szarwark),
- 2) oszczędność na robotach wykonywanych systemem gospodarczym (ust. 8),
- 3) wartość produktów ubocznych i uzysku,
- 4) zysk SOWI oraz zysk zakładów produkcji pomocniczej jednostek nadzoru inwestycyjnego za rok 1955.

7. Świadczenia obowiązkowe w naturze wynikające z uchwalonego przez prezydium powiatowej rady narodowej planu zużycia świadczeń i w granicach przeznaczonych na realizację inwestycji limitowych należy w planach sfinansowania obliczyć według pieniężnej równowartości tych świadczeń zgodnie z normami obowiązującymi w miejscu realizacji inwestycji.

8. Oszczędność na robotach wykonywanych systemem gospodarczym należy ujmować w planach sfinansowania w przypadkach:

- 1) realizacji robót budowlano-montażowych przez SOWI,
- 2) realizacji robót budowlano-montażowych własnymi brygadami (nie wydzielonymi na pełny wewnętrzny rozrachunek).

nek gospodarczy) przez jednostki budżetowe i jednostki nadzoru inwestycyjnego.

W przypadku wymienionym w pkt 1 oszczędność należy ująć w planach sfinansowania w wysokości różnicy między planem produkcji a planem kosztów SOWI.

W przypadku wymienionym w pkt 2 oszczędność należy przyjąć do planu sfinansowania w wysokości 70% wartości kosztorysowej robót przewidzianych do wykonania przez własne brygady lub w wysokości 40% tej wartości, o ile nakłady w tytule inwestycyjnym zostały wycenione na podstawie kosztorysów przewidujących zmniejszone koszty ogólne dla robót wykonywanych systemem gospodarczym. Jeżeli dla robót budowlano-montażowych sporządzono plan kosztów — oszczędność przyjmuje się w wysokości różnicy między wartością kosztorysową robót a planem kosztów.

9. Przy planowaniu uzysku i produktów ubocznych (łącznie z wartością produktów otrzymanych przy próbnej produkcji), oprócz wartości przewidywanej do uzyskania z tego tytułu w okresie objętym planem — należy uwzględnić pozostałość z lat ubiegłych.

10. Zysk SOWI oraz zysk zakładów produkcji pomocniczej jednostek nadzoru inwestycyjnego przyjąć należy do planów sfinansowania w wysokości wynikającej z rocznych zamknięć rachunkowych tych jednostek za rok 1955.

§ 5. 1. Na pokrycie ustalonego w planach sfinansowania zapotrzebowania przeznacza się w pierwszym rzędzie środki własne, o których mowa w ust. 2, na różnicę zaś między zapotrzebowaniem a pokryciem ze środków własnych — kredyty budżetowy.

2. Do środków własnych zalicza się:

- 1) fundusz amortyzacyjny w części przeznaczony na inwestycje, zwany dalej „amortyzacją”,
- 2) fundusze przydzielone z rachunków środków scentralizowanych jednostek nadrzędnych,
- 3) wpływy z likwidacji środków trwałych.

3. Ponadto w przypadkach ustalonych przez Ministra Finansów na finansowanie inwestycji może być przeznaczony zysk z zasadniczej działalności przedsiębiorstw.

§ 6. 1. Wszystkie jednostki działające według zasad rozrachunku gospodarczego, w tym również jednostki nadzoru inwestycyjnego, przeznaczają amortyzację na finansowanie własnych inwestycji (amortyzacja indywidualna) do wysokości zapotrzebowania na środki inwestycyjne.

2. Przy obliczaniu amortyzacji na rok 1956 nie uwzględnia się nadpłat i niedopłat amortyzacji z roku poprzedniego.

3. Jednostki, o których mowa w ust. 1, włączają do swego planu sfinansowania w pozycji „amortyzacja indywidualna” również:

- 1) amortyzację oddziałów zaopatrzenia robotniczego, o ile oddziały te nie posiadają własnych planów sfinansowania,
- 2) amortyzację SOWI, a jednostki nadzoru inwestycyjnego nadto amortyzację zakładów produkcji pomocniczej.

4. Część amortyzacji przekraczająca własne zapotrzebowanie na środki inwestycyjne podlega odprowadzeniu na rachunek środków scentralizowanych lub na dochód właściwego budżetu.

5. Rachunki środków scentralizowanych będą otwierane przez banki finansujące inwestycje dla:

- 1) centralnych zarządów i jednostek równorzędnych,
- 2) ministerstw i urzędów centralnych,
- 3) wojewódzkich zarządów lub wydziałów prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

6. Rachunki środków scentralizowanych będą otwierane dla centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) odrębnie dla każdej grupy przedsiębiorstw, dla których sporządza się oddzielne zbiorcze bilanse. W granicach zaplanowanych na te rachunki wpływów dysponenti rachunków środków scentralizowanych włączają do planów sfinansowania jednostek objętych zbiorczym bilansem przydział środków scentralizowanych jako pokrycie wykazanego w tychże planach zapotrzebowania na środki inwestycyjne.

7. Do odprowadzenia na rachunki środków scentralizowanych ministerstw (urzędów centralnych) przeznacza się:

- 1) nadwyżki na rachunkach środków scentralizowanych centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) pozostałe po zaspokojeniu przez centralne zarządy (jednostki równorzędne) zapotrzebowania jednostek podległych (ust. 6),
- 2) nadwyżki amortyzacji przedsiębiorstw podległych bezpośrednio ministerstwu (urzędowi centralnym) oraz rozliczających się z tytułu zysków i strat oraz z tytułu środków obrotowych bezpośrednio z ministerstwem (urzędem centralnym).

8. Ministerstwa (urzędy centralne) prowadzą rachunki środków scentralizowanych odrębnie dla każdego działu budżetowego. Z rachunków tych ministerstwa (urzędy centralne) w granicach zaplanowanych na te rachunki wpływów planują przydział środków dla podległych dysponentów na pokrycie ich zapotrzebowania na środki inwestycyjne.

9. O ile zatwierdzony przez Ministerstwo Finansów zbiorczy plan sfinansowania dla ministerstwa (urzędu centralnego) przewiduje odprowadzenie części amortyzacji na dochód budżetu, ministerstwo (urząd centralny) ustala w zatwierdzonych planach sfinansowania wysokość przelewów ze środków scentralizowanych w granicach planowanych wpływów pomniejszonych o zadania w zakresie odprowadzania amortyzacji na rachunek dochodów budżetowych.

10. Rachunki środków scentralizowanych mogą być otwierane również dla jednostek podległych centralnym zarządom, o ile jednostki te nadzorują inwestorów bezpośrednich. Do rachunków tych stosuje się przepis ust. 4. Nie rozdzielone między inwestorów bezpośrednich nadwyżki środków na rachunkach środków scentralizowanych podlegają odprowadzeniu na rachunki środków scentralizowanych centralnych zarządów (jednostek równorzędnych).

11. Na rachunki środków scentralizowanych wojewódzkich zarządów lub wydziałów prezydiów wojewódzkich rad narodowych przeznacza się nadwyżki amortyzacji przedsiębiorstw rozliczających się z jednostkowym budżetem wojewódzkim i objętych jednym rozdziałem budżetowym. Co do przeznaczenia środków z rachunków środków scentralizowanych wojewódzkich zarządów (wydziałów prezydiów wojewódzkich rad narodowych) mają zastosowanie przepisy ust. 6, z tym że:

- 1) przydział środków może być dokonywany wyłącznie na rzecz przedsiębiorstw powiązanych z tym samym rozdziałem jednostkowego budżetu wojewódzkiego,
- 2) nie wykorzystane środki podlegają odprowadzeniu na rachunek dochodów budżetowych dysponenta rachunku środków scentralizowanych.

12. Przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetami terenowymi niższego szczebla przeznaczają nadwyżki amortyzacji ponad własne potrzeby na dochód właściwego budżetu jednostkowego.

13. W związku z przepisami ust. 12 prezydia rad narodowych mogą planować w projektach budżetów kredyty na wydatki inwestycyjne w kwotach wyższych od otrzymanych limitów z Ministerstwa Finansów lub prezydiów rad narodowych.

wyższego stopnia pod warunkiem zaplanowania odpowiednich dochodów z tytułu amortyzacji.

§ 7. Przepisy § 6 stosuje się również do amortyzacji działających na zasadach rozrachunku gospodarczego gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych, z tym jednak że:

- 1) rachunek środków scentralizowanych prowadzi jednostka budżetowa nadzorująca gospodarstwa pomocnicze;
- 2) nadwyżki środków scentralizowanych podlegają odprowadzeniu na rachunek dochodów budżetowych jednostki nadzorującej gospodarstwo pomocnicze.

§ 8. 1. Wpływy z likwidacji środków trwałych czynnych jednostek działających według zasad rozrachunku gospodarczego ustala się w planach sfinansowania jako różnicę między przewidywaną wartością z likwidacji środków trwałych podlegających wycofaniu z eksploatacji a przewidywanymi kosztami rozbiórki i kosztami sprzedaży tych środków.

2. Wpływy z tego tytułu, przekraczające zapotrzebowanie inwestora na środki finansowe, podlegają odprowadzeniu na rachunek środków scentralizowanych lub na dochód budżetu według zasad podanych w § 6.

II. Tryb opracowania i zatwierdzania planów sfinansowania.

A. Przepisy wspólne.

§ 9. 1. Inwestorzy bezpośredni sporządzają uzasadnienia wydatków na inwestycje, zwane dalej „uzasadnieniami”.

2. Uzasadnienie należy sporządzać na formularzu według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia. Wykorzystując ten formularz do sporządzenia uzasadnienia należy opatrzyć go napisem „uzasadnienie”. W formularzu użytym na sporządzenie uzasadnienia dane liczbowe dotyczące obliczenia zapotrzebowania, limitu finansowania i środków do odprowadzenia należy wykazywać wyłącznie w rubryce „plan aktualny”. Pozycje 11 i 13 w formularzu użytym na sporządzenie uzasadnienia pozostawia się nie wypełnione.

3. Do uzasadnienia należy dołączyć obliczenie zmian w środkach obrotowych budowy na rok 1956 oraz plan wpłat środków własnych na finansowanie inwestycji, sporządzone na formularzach według wzorów stanowiących załączniki nr 2 i 3 do zarządzenia.

4. Uzasadnienie wraz z załącznikami należy sporządzić dla całej działalności inwestora bezpośredniego objętej jednym rozdziałem budżetowym bez względu na ilość przydzielonych mu tytułów inwestycyjnych.

5. Limit inwestycyjny w uzasadnieniu należy podać w kwocie przyjętej do projektów tytułów inwestycyjnych po przeliczeniu na ceny 1956 r. łącznie z limitami przydzielonymi na poślizg rzeczowy.

6. Podany w załączniku do uzasadnienia stan środków obrotowych budowy na początek roku powinien być ustalony z uwzględnieniem cen obowiązujących od stycznia 1956 r.

7. Uzasadnienia, o których mowa w poprzednich ustępach, należy przesyłać w jednym egzemplarzu do jednostek, które w myśl § 15 i § 22 uprawnione są do zatwierdzania planów sfinansowania inwestorów bezpośrednich.

§ 10. 1. Jednostki uprawnione do zatwierdzania planów sfinansowania inwestorów bezpośrednich obowiązane są dokonać analizy uzasadnień. W szczególności należy zbadać:

- 1) prawidłowość ustalenia stanu zobowiązań na początek roku eliminując z tej pozycji zobowiązania dotyczące inwestycji pozaplanowych;
- 2) prawidłowość wyceny stanu środków obrotowych budowy na początek roku oraz rozmiary przewidywanych zmian w stanie tychże środków w ciągu roku, przy założeniu maksymalnego zmniejszenia stanu zapasów;
- 3) prawidłowość ustalenia w planie środków własnych.

2. W przypadku czteroszczeblowej organizacji dysponentów kredytów budżetowych (np. ministerstwo, centralny zarząd, zjednoczenie, inwestor bezpośredni) jednostka bezpośrednio nadzorująca inwestorów bezpośrednich sporządza zbiorcze uzasadnienie, które przedkłada jednostce nadrzędnej (centralnemu zarządowi).

§ 11. 1. Plany sfinansowania należy sporządzać i zatwierdzać w 5 egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest dla jednostki zatwierdzającej, a drugi dla jednostki, dla której plan zatwierdzono. Pozostałe 3 egzemplarze planu sfinansowania jednostka zatwierdzająca przesyła do właściwego dla niej banku finansującego inwestycje (centrali lub oddziału).

2. Plany sfinansowania sporządza się na formularzach według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia. Jednostki zatwierdzające więcej niż jeden plan sfinansowania obowiązane są zaopatrywać poszczególne plany w kolejną numerację.

3. Dysponenti kredytów budżetowych obowiązani są do składania w banku finansującym inwestycje jednocześnie wszystkich planów sfinansowania objętych zbiorczym planem dysponenta zatwierdzającego plany sfinansowania.

4. Jednostki składające więcej niż 3 plany sfinansowania składają zatwierdzone plany w bankach finansujących inwestycje przy zestawieniu zbiorczym, sporządzonym według wzoru stanowiącego załącznik nr 5 do zarządzenia.

5. Dysponenti kredytów budżetowych, będący dysponentami rachunków środków scentralizowanych — równocześnie ze złożeniem w banku finansującym inwestycje zatwierdzonych planów sfinansowania — składają w tymże banku plan wpłat i rozdziału środków scentralizowanych sporządzony na formularzu według wzoru stanowiącego załącznik nr 4 do zarządzenia.

§ 12. Dla inwestora bezpośredniego można zatwierdzić zbiorczy plan sfinansowania na całą jego działalność inwestycyjną realizowaną w ramach jednego rozdziału budżetowego. W tym przypadku inwestor bezpośredni sporządza dla siebie plany sfinansowania jednostkowe zgodnie z § 3 ust. 4.

§ 13. 1. Załącznikami do jednostkowych planów sfinansowania są następujące dokumenty:

- 1) obliczenie zmian w środkach obrotowych budowy na rok 1956,
 - 2) plan wpłat środków własnych na finansowanie inwestycji w r. 1956
- sporządzone na formularzach według wzorów stanowiących załączniki nr 2 i 3 do zarządzenia.

2. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, inwestor bezpośredni składa we właściwym dla niego oddziale banku finansującego inwestycje w terminie 10 dni od daty otrzymania zatwierdzonego jednostkowego planu sfinansowania. O ile dla inwestora bezpośredniego zatwierdzono plan zbiorczy (§ 12) — wymienione dokumenty inwestor bezpośredni składa w banku finansującym inwestycje łącznie ze sporządzonymi przez siebie jednostkowymi planami sfinansowania.

B. Przepisy dotyczące jednostek objętych lub rozliczających się z budżetem centralnym.

§ 14. 1. Na podstawie zatwierdzonych przez Ministerstwo Finansów zbiorczych planów sfinansowania inwestycji ministerstwa (urzędy centralne) zatwierdza:

- 1) zbiorcze plany sfinansowania dla inwestycji własnych i bezpośrednio im podległych inwestorów bezpośrednich,
- 2) zbiorcze plany sfinansowania dla dysponentów kredytów II stopnia,
- 3) plany sfinansowania jednostkowe sporządzone dla rezerw resortowych.

2. Przy zatwierdzaniu planów zbiorczych dysponenti główni kredytów dokonują rozdziału nadwyżek amortyzacji, wynikających z bilansów dochodów i wydatków podległych jednostek. Nadwyżki, o których mowa, dysponenti główni przydzielają jednostkom podległym. Przydział z rachunku środków scentralizowanych dysponent główny włącza do zatwierdzonych planów sfinansowania w pozycji „przydział środków scentralizowanych”.

§ 15. 1. Na podstawie zatwierdzonych przez dysponenta głównego zbiorczych planów sfinansowania oraz na podstawie otrzymanych od podległych jednostek uzasadnień (§ 9) dysponenti kredytów II stopnia sporządzają i zatwierdzają plany sfinansowania dla inwestorów bezpośrednich. Dotyczy to również dysponenta głównego w zakresie zatwierdzania jednostkowych planów sfinansowania inwestycji własnych i planów sfinansowania dla bezpośrednio nadzorowanych inwestorów bezpośrednich.

2. Przy zatwierdzaniu planów dla inwestorów bezpośrednich dysponent II stopnia dokonuje przydziału dla inwestorów bezpośrednich kwot w granicach planowanych wpływów na swoje rachunki środków scentralizowanych.

3. Jeżeli dysponent II stopnia sprawuje nadzór nad inwestorami bezpośrednimi poprzez podległą mu jednostkę organizacyjną, dysponent ten zatwierdza zbiorczy plan sfinansowania dla tej jednostki, która z kolei zatwierdzi plany dla inwestorów bezpośrednich. Suma poszczególnych pozycji zatwierdzonych przez tę jednostkę organizacyjną planów dla inwestorów bezpośrednich powinna odpowiadać odpowiednim pozycjom planu zbiorczego zatwierdzonego przez dysponenta II stopnia.

§ 16. 1. Dysponenti główni kredytów oraz dysponenti II stopnia zatwierdzający plany sfinansowania nie mogą:

- 1) przydzielić w zatwierdzonych przez siebie planach sfinansowania kredytu budżetowego w sumie wyższej ponad kwotę ustaloną w planie zbiorczym dysponenta zatwierdzającego plany sfinansowania,
- 2) ograniczać założonego w zatwierdzonym dla nich zbiorczym planie sfinansowania zadania w zakresie zmniejszenia zapasu środków obrotowych budowy bądź powiększać założonego wzrostu zapasów tych środków.

2. O ile z uzasadnień dysponentów niższych szczebli wynika, że zgłoszone przez nich zapotrzebowanie na środki budżetowe jest wyższe niż kredyt budżetowy przydzielony dysponentowi zatwierdzającemu plany, dysponent ten obowiązany jest ustalić inne pozycje zatwierdzonych planów sfinansowania, tak aby kwota przydzielonego mu kredytu budżetowego nie uległa zwiększeniu.

3. Natomiast w przypadku gdy zapotrzebowanie ze strony podległych inwestorów na środki budżetowe jest niższe niż

kredyt budżetowy przydzielony dysponentowi zatwierdzającemu plany sfinansowania, dysponent ten sporządza rezerwowy plan sfinansowania na nie rozdzieloną sumę kredytu, wypełniając w formularzu planu sfinansowania wyłącznie pozycję kredytu budżetowego.

§ 17. 1. Dysponent II stopnia zatwierdzający plany sfinansowania dla podległych mu jednostek obowiązany jest przyjąć do tych planów wysokość limitu inwestycyjnego oraz stan zobowiązań na początek roku według skontrolowanych przez niego uzasadnień jednostek podległych (§§ 9 i 10).

2. Jeżeli suma zatwierdzonych przez dysponenta II stopnia planów sfinansowania w niektórych pozycjach różni się będzie od zatwierdzonego dla niego zbiorczego planu sfinansowania, dysponent II stopnia sporządzi dla siebie zbiorczy plan zamienny, zgodny we wszystkich pozycjach z sumą zatwierdzonych przez niego planów sfinansowania, łącznie z rezerwowym planem sfinansowania (§ 16 ust. 3).

3. Plan zamienny dysponent II stopnia składa w 3 egzemplarzach w banku finansującym inwestycje i w jednym egzemplarzu dysponentowi głównemu. Przesyłając plan zamienny dysponent II stopnia obowiązany jest podać dysponentowi głównemu stan nie rozdzielonych kredytów budżetowych, objętych rezerwowym planem sfinansowania (§ 16 ust. 3). Dysponenti główni będą mogli wykorzystać środki objęte rezerwowymi planami sfinansowania na zwiększenie kredytów budżetowych w innych planach sfinansowania.

4. Plan zamienny z chwilą złożenia w banku staje się zbiorczym planem sfinansowania dysponenta II stopnia.

5. Dysponent główny na podstawie planów zamiennych sporządza skorygowany zbiorczy plan sfinansowania dla całej części budżetu. Plan ten dysponent przedkłada w jednym egzemplarzu Ministerstwu Finansów i centrali banku finansującego inwestycje w terminie dwumiesięcznym od daty zatwierdzenia przez Ministerstwo Finansów jego planu zbiorczego.

C. Przepisy dotyczące planów sfinansowania jednostek objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi.

§ 18. 1. Przepisy dotyczące prezydiów wojewódzkich rad narodowych stosuje się również do Prezydiów Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi.

2. Gdy mowa o wydziale prezydium rady narodowej, należy rozumieć, że dane przepisy dotyczą również innych jednostek podległych prezydiom rad narodowych (zarząd, referat itp.), korzystających z uprawnień dysponenta głównego kredytów w obrębie jednostkowego budżetu.

3. Przepisy dotyczące wydziałów prezydiów rad narodowych stosuje się również do prezydiów rad narodowych miast nie stanowiących powiatów.

§ 19. 1. Ustalane przez Ministerstwo Finansów dla zbiorczych budżetów wojewódzkich limity wydatków budżetowych na inwestycje oraz zadania w zakresie akumulacji środków własnych podlegają podziałowi przez prezydium wojewódzkich rad narodowych na:

- 1) jednostkowy budżet wojewódzki,
- 2) jednostkowe budżety miast stanowiących powiaty,
- 3) zbiorcze budżety powiatów.

2. Limity i zadania, o których mowa w ust. 1, dla jednostek powiązanych z jednostkowym budżetem wojewódzkim należy ustalać ze szczegółowością do rozdziału budżetowego, a dla pozostałych jednostek ze szczegółowością do części budżetu.

3. Dokonany przez prezydium wojewódzkich rad narodowych podział limitów i zadań wydziały finansowe prezydiów wojewódzkich rad narodowych podają do wiadomości:

- 1) właściwym dla poszczególnych budżetów oddziałom banków finansujących inwestycje,
- 2) zainteresowanym prezidiom rad narodowych niższych szczebli

— przez przesłanie tym jednostkom wypełnionych formularzy według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 20. 1. Prezydium rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz prezydium powiatowych rad narodowych dokonują rozdziału otrzymanych od prezydiów wojewódzkich rad narodowych limitów i zadań między podległe im jednostki ze szczegółowością do rozdziału budżetowego. Prezydium powiatowych rad narodowych dokonują rozdziału limitów i zadań po wydzieleniu i przekazaniu części limitów i zadań prezidiom rad narodowych miast nie stanowiących powiatów.

2. O dokonanym podziale limitów i zadań wydziały finansowe prezydiów rad narodowych powiadamiają właściwy dla danego budżetu jednostkowego oddział banku finansującego inwestycje oraz zainteresowane prezydium rad narodowych miast nie stanowiących powiatów w sposób ustalony w § 19 ust. 3.

§ 21. 1. Prezydium rad narodowych przy dokonywaniu podziału limitów kredytów budżetowych oraz zadań w zakresie akumulacji środków własnych uwzględnią w miarę możliwości wnioski wydziałów prezydiów rad narodowych oparte o wyniki analizy uzasadnień złożonych przez inwestorów bezpośrednich (§§ 9 i 10).

2. Prezydium rad narodowych przy rozprawdaniu limitów kredytów budżetowych nie mogą zwiększać ogólnej sumy kredytów budżetowych przydzielonych dla danego budżetu. Mogą one natomiast dokonywać przesunięć w limitach kredytów przydzielonych dla poszczególnych części budżetu, o ile konieczność przesunięć wynika z uzasadnień złożonych przez inwestorów bezpośrednich.

§ 22. 1. Na podstawie decyzji prezydiów właściwych rad narodowych o dokonanym podziale limitów kredytów budżetowych i zadań w zakresie akumulacji środków własnych wydziały finansowe zatwierdzą zbiorcze plany sfinansowania dla właściwych wydziałów odrębnie w każdym rozdziale budżetowym.

2. Wydziały prezydiów rad narodowych zatwierdzą z kolei plany sfinansowania dla inwestorów bezpośrednich.

3. Wydziały prezydiów wojewódzkich rad narodowych opracowują nadto jednostkowe plany sfinansowania dla limi-

tów w zakresie drobnych inwestycji II grupy nie rozdzielonych między inwestorów bezpośrednich.

4. Prezydium rad narodowych mogą upoważniać wydziały finansowe do bezpośredniego zatwierdzania planów sfinansowania dla inwestorów bezpośrednich.

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 23. 1. Ministerstwa i urzędy centralne oraz prezydium rad narodowych powinny tak zorganizować pracę nad zatwierdzaniem planów sfinansowania, aby plany jednostkowe mogły być złożone w bankach finansujących inwestycje najpóźniej w terminie miesięcznym od daty zatwierdzenia przez Ministerstwo Finansów planów sfinansowania dla ministerstw i urzędów centralnych oraz przekazania prezidiom wojewódzkich rad narodowych limitów wydatków budżetowych na inwestycje i zadań w zakresie akumulacji środków własnych.

2. Po upływie terminu określonego w ust. 1 tracą moc decyzje o zaliczkowych otwarciach kredytów budżetowych na sfinansowanie inwestycji.

§ 24. 1. Jednostki zatwierdzające plany sfinansowania powinny zapewnić przydział limitów finansowania na pełne pokrycie zaliczkowych wypłat dokonanych przez banki finansujące inwestycje.

2. Banki finansujące inwestycje w terminie dwumiesięcznym od daty zatwierdzenia planów sfinansowania bądź przekazania limitów i zadań, o których mowa w § 23, prześlą dysponentom kredytów bezpośrednio nadzorującym inwestorów bezpośrednich wykazy wypłat dokonanych w okresie zaliczkowego finansowania inwestycji, a nie mających pokrycia w zatwierdzonych tymże inwestorom planach sfinansowania. Dysponenti obowiązani są w ciągu dwóch tygodni przydzielić inwestorom niezbędne limity finansowania. W przypadku niedotrzymania terminu banki finansujące inwestycje mogą zablokować środki inwestycyjne w planie sfinansowania innego inwestora podległego temuż samemu dysponentowi.

§ 25. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 3 grudnia 1953 r. w sprawie zasad odprowadzania przeznaczonych na finansowanie inwestycji części amortyzacji środków trwałych przedsiębiorstw państwowych działających na zasadach rozrachunku gospodarczego (Monitor Polski Nr A-114, poz. 1488).

§ 26. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1956 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendola

Załączniki do zarządzenia Ministra
Finansów z dnia 13 lutego 1956 r.
(poz. 253).

Załącznik nr 1.

ZBIORCZY*)
PLAN SFINANSOWANIA INWESTYCJI
JEDNOSTKOWY*)

Zatwierdza *)

Zmienia *)

się zamieszczony na odwrocie plan sfinansowania inwestycji na rok 1956.

(nazwa jednostki, której dotyczy plan sfinansowania inwestycji)

(adres jednostki, której dotyczy plan sfinansowania inwestycji)

Podstawa decyzji **)

Inwestycje wyżej wymienionej jednostki finansuje Bank

Oddział w

z budżetu

(nazwa budżetu)

część

(nr i nazwa)

dział

(nr i nazwa)

rozdział

(nr i nazwa)

Określone planem środki są przeznaczone na finansowanie

tytułów inwestycyjnych nr P. I. 195 . . r.

nr P. I. 195 . . r.

.. dnia 1956 r.

(podpis i pieczęć jednostki zatwierdzającej)

Adnotacja Banku

*) Niepotrzebne skreślić.

**) Podać datę i nr decyzji organu o zatwierdzeniu lub zmianie planu zbiorczego, zwiększeniu kredytów budżetowych itp.

(nazwa jednostki, dla której zatwierdzono plan sfinansowania inwestycji)

Budżet

(nazwa)

Część nr

Dział nr

Rozdział nr

ZBIORCZY *)

JEDNOSTKOWY *)

PLAN SFINANSOWANIA INWESTYCJI
NA ROK 1956

Poz.	Elementy planu	Plan dotychczasowy zł	Zwiększenie zł	Zmniejszenie zł	Plan aktualny zł
A. Obliczenie zapotrzebowania					
1	I. Limit inwestycyjny				
II. Czynniki zwiększające zapotrzebowanie					
2	Stan zobowiązań na początek roku				
3	Wzrost środków obrotowych				
4	Razem poz. 2 + 3				
III. Czynniki zmniejszające zapotrzebowanie					
5	Stan zobowiązań budowy na koniec roku				
6	Zmniejszenie stanu środków obrotowych budowy				
7	Inne środki				
8					
9	Razem poz. 5 + 6 + 7 + 8				
10	IV. Ogółem zapotrzebowanie poz. 1 + 4 — 9				
B. Limit finansowania					
11	Kredyt budżetowy				
12	Amortyzacja indywidualna				
13	Przydział środków scentralizowanych				
14	Wpływy z likwidacji środków trwałych				
15					
16	Razem limit finansowania poz. 11 + 12 + 13 + 14 + 15				

Załącznik nr 4.

(nazwa jednostki gospodarczej)

Budżet
 Część
 Dział
 Rozdział

PLAN WPŁAT I ROZDZIAŁU ŚRODKÓW SCENTRALIZOWANYCH NA SFINANSOWANIE INWESTYCJI W ROKU 1956

Lp.	Wpłaty i przelewy	Plan roczny zł	w t y m:			
			I kwartał zł	II kwartał zł	III kwartał zł	IV kwartał zł
1	Zysk scentralizowany					
2	Nadwyżki amortyzacji					
3	Wpływy nadwyżek z likwidacji środków trwałych					
4	Przelewy środków z resortowego rachunku środków scentralizowanych					
5	Razem wpłaty (1 + 2 + 3 + 4)					
6	Przelewy środków na finansowanie inwestycji podległych inwestorów (wymienić kolejno imiennie)					
7	Przelewy do budżetu					

. dnia 1956 r.

(podpis)

Załącznik nr 5.

(nazwa jednostki sporządzającej zestawienie)

 ZESTAWIENIE ZBIORCZE PLANÓW SFINANSOWANIA INWESTYCJI NA ROK 1956 ZATWIERDZONYCH
 DLA JEDNOSTEK FINANSOWANYCH W RAMACH BUDŻETU
 CZĘŚĆ

Nr kolejny planu sfi- nansowania inwestycji	B u d ż e t		Jednostka, dla której za- twierdzono plan sfinan- sowania inwestycji	Limit inwesty- cyjny zł	Wzrost (+) lub zmniejszenie (-) środków obrotowych budowy zł	Limit finanso- wania zł	w tym: kredyt budże- towy zł
	Dział	Rozdział					
1	2	3	4	5	6	7	8

. dnia 1956 r.

(podpisy)